

CHUCK
PALAHNIUK
Sufocare

Traducere din limba engleză
de Mihai Chirilov

POLIROM
2016

În agenda ei de programări, în dreptul numelui tipului scria Marilyn Monroe, la fel ca la toți cei care veneau aici pentru prima oară. Mamă ar fi putut trăi bine mersi producând doar Marilyn. Ar fi putut trăi bine mersi făcând numai prințese Diana.

Domnului Jones i-a spus, imaginează-ți că te uiți la cerul albastru. Imaginează-ți un aeroplan micuț care scrie pe cer litera Z. Lasă apoi vântul să spulbere litera. Imaginează-ți apoi că aeroplanul scrie litera Y. Lasă vântul s-o spulbere. Apoi litera X. Șterge-o. Apoi litera W.

Lasă vântul s-o șteargă.

Totul nu era decît o mizanscenă. Ea nu făcea decît să faciliteze întîlnirea dintre bărbați și idealurile lor. Le programa o întîlnire cu subconștientul, pentru că nimic nu se compară cu ceea ce-ți poți imagina. Nici o persoană nu e la fel de frumoasă ca-n mintea ta. Nimic nu e la fel de excitant ca fantezmele tale.

Aici aveai parte de partida de sex la care doar ai visat. Ea doar pregătea terenul și făcea prezentările. Tot restul ședinței se uita la ceas și poate că mai citea o carte sau dezlega o integramă.

Aici nu erai niciodată dezamăgit.

Afundat adînc în transă, tipul stătea acolo, întins, cuprins de convulsii sexuale, aidoma unui cîine care vinează iepuri în somn. De la unii bărbați ea reușea să scoată un țipăt, un geamăt sau un suspin. Cine știe ce-si imaginau vecinii de alături. Pe bărbații care așteptau în anticameră zgometele îi inebuneau de plăcere.

După fiecare ședință, bărbatul era plin de sudoare, cu cămașa udă și lipită de piele, cu pantalonii pătați de spermă. Unii își scurgeau transpirația din pantofi. Alții își scuturau părul pentru a scăpa de ea. Canapeaua din biroul ei era protejată cu scotch, dar n-apuca niciodată să se usuce. Acum e învelită într-o husă de plastic transparent, mai mult pentru a ține-n ea toți acei ani zbuciumați decît pentru a o păzi de lumea exterioară.

Așa că fiecare trebuia să vină cu un prosop în servietă, în pungi de hirtie, în gențile lor de

gimnastică. Și cu un schimb curat de haine. Între clienți, dădea cu deodorant. Deschidea ferestrele.

Domnului Jones i-a spus, lasă-ți toată tensiunea să se strângă în degetele de la picioare, apoi las-o să se scurgă în afară. Toată tensiunea. Imaginează-ți trupul tău vlăguit. Relaxat. Dezumflat. Relaxat. Greu. Relaxat. Golit. Relaxat.

Respiră cu stomacul, nu cu pieptul. Inspiră și-apoi expiră.

Inspiră și-apoi expiră.

Inspiră.

Și-apoi expiră. Lin și regulat.

Picioarele îți sînt obosite și grele. Brațele îți sînt obosite și grele.

La început, copilașul ăsta cretin și-o amintea pe maică-sa făcînd curățenie prin case, dar nu dînd cu aspiratorul sau ștergînd praful, ci făcînd curățenile spirituală, exorcisme. Cel mai greu a fost să-i convingă pe cei de la Pagini Aurii să-i publice reclama la capitolul „Exorcisți”. Intri-n casele oamenilor și arzi salvie. Spui rugăciunea Domnului și te plimbi de colo-colo. Bați eventual într-o tobă. Declari casa curată. Clienții vor plăti pentru asta.

Camere friguroase, duhori, senzații lugubre... Majoritatea oamenilor n-au nevoie de un exorcist. Lor le trebuie o sobă, un instalator sau un specialist în decorațiuni interioare. Numai că nu contează ce gîndesti. Important e că oamenii sînt convinși că au o problemă. Majoritatea slujbelor de tipul ăsta le capeti de la agenții de vânzări imobiliare. În orașul ăsta avem o lege de declarare a proprietăților imobiliare, iar oamenii vor mărturisi toate lipsurile locuințelor, nu doar cît azbest au folosit la fundația casei sau dacă stau pe o pungă de petrol, ci și despre fantomele care le bîntuie casa. Toată lumea își dorește să aibă o viață mai pasionantă. Cumpărătorii gata să bată palma au nevoie de o garanție cît de mică pentru casă. Agentul sună, tu pui de-un spectacol mic, arzi niște salvie și toată lumea iese în cîștig.

Ei obțin ce-și doresc, plus o poveste pe care o pot împărtăși altora. O experiență.

Apoi a venit Feng Shui, își amintește puștiul, iar clienții cereau nu doar o exorcizare, ci și sfaturi despre locul unde să-și plaseze canapeaua. Clienții întrebau unde trebuia așezat patul, pentru a nu se intersecta cu *chi*-ul din colțul șifonierului. Unde ar trebui să atarne oglinzile pentru a reflecta fluxul de *chi* la etaj sau departe de ușile lăsate deschise. A devenit un sol de slujbă. Asta poți face când ai o diplomă în Engleză.

CV-ul ei era o dovadă suficientă pentru reîncarnare.

Cu domnul Jones ea a parcurs alfabetul de la coadă la cap. I-a spus, stai întins pe o pajistă, dar norii încep acum să coboare din ce în ce mai jos, pînă ce ajung să te înconjoare ca o ceață groasă de s-o tai cu cuțitul. O ceață densă, strălucitoare.

Imaginează-ți că stai într-o ceață strălucitoare și rece. Viitorul se află în dreapta ta. Trecutul în stînga. Ceața e rece și-ți umezește fața.

Întoarce-te la stînga și mergi.

Imaginează-ți, îi spuse ea domnului Jones, o formă în ceața din fața ta. Continuă să mergi. Simți cum ceața începe să se ridice. Simți cum soarele strălucește și îți încălzește umerii.

Forma e din ce în ce mai aproape. Cu fiecare pas, e din ce în ce mai clară.

Aici, în mintea ta, nu te vede nimeni. Aici nu există nici o diferență între ce este și ce-ar putea fi. N-ai cum să iei vreo boală. Sau păduchi lați. Nici nu încalci vreo lege. Și primești cea mai tare chestie pe care ți-o poți imagina.

Poți face orice-ți trece prin cap.

Fiecărui client ea îi spunea, inspiră. Apoi expiră.

Poți avea pe oricine. Oriunde.

Inspiră. Apoi expiră.

De la Feng Shui a trecut la comunicare cu cei dispăruți. Zei antici, războinici iluminați, animale de casă moarte - una-două intra în pielea lor. De la spiritism a trecut la hipnoză și la regresii în vieți anterioare. Și iată-ne aici, la nouă clienți pe zi, două sute de dolari ședința. Cu bărbați așteptînd

toată ziua în anticameră. Cu neveste dînd telefoane și tipînd în urechea băiețașului:

— Știu că e acolo. Nu știu drept cine se dă, dar să știți că-l căsătorit.

Cu neveste rămase afară, în mașini, sunînd ca să spună:

— Să nu crezi că nu știu ce se întîmplă acolo. L-am urmărit pînă aici.

Mami însă n-a pornit cu ideea că va convoca cele mai puternice femei din întreaga istorie a lumii doar pentru o labă, o muie sau pentru un ditamai futaiul.

S-a lăsat pur și simplu dusă de val. Primul tip a povestit cuiva. Acel cineva a sunat. Un prieten de-al lui a sunat și el. Inițial, toți cereau ajutor pentru a se vindeca de ceva. De fumat sau de mestecat tutun. De scuipat în public. De furat din magazine. După care au vrut sex. Au vrut-o pe Clara Bow. Pe Betsy Ross, pe Elizabeth Tudor și pe Regina din Saba.

Și-n fiecare zi ea dădea fuga la bibliotecă să se documenteze în legătură cu femeile de-a doua zi – Eleanor Roosevelt, Amelia Earhart, Harriet Beecher Stowe.

Inspiră, apoi expiră.

Sunau tipi care voiau să i-o tragă lui Helen Hayes, lui Margaret Sanger și Aimee Semple McPherson. Voiau să și-o pună cu Edith Piaf, cu Sojourner Truth și cu împărăteasa Teodora. Și, la început, faptul că toți tipii erau obsedați numai de femei moarte îi cam dădea bătaie de cap lui Mami. Și că niciodată nu cereau aceeași femeie de două ori. Și că, indiferent de cît de multe detalii pigmentau mizanscena, ei nu voiau decît să le fută, să le tîvălească, să le-o bage, să le-o tragă, să le-o nfigă, să le-o mpingă, să le-o dea, să le-o facă, chit că fiecare folosea un termen diferit pentru asta.

Și uneori eufemismele nu păcălesc pe nimeni.

Uneori un eufemism e mai adevărat decît ceea ce ar trebui să ascundă.

Și chestia asta chiar ținea de sex.

Tipii ăștia nu voiau decît ceea ce au cerut.

Ei nu-și doreau conversații, costume sau acuratețe istorică. Ei o voiau pe Emily Dickinson goală, pe tocuri cui, cu un picior pe podea și cu celălalt pe birou, aplecată în față și plimbîndu-și o pană de-a lungul despicăturii dintre buci.

Plăteau două sute de dolari să între-n transă și să dea peste Mary Cassatt purtînd un sutien *push-up*.

Nu oricine își permitea ședințele astea, așa că Mami se pricopsea cu același gen de inși, iar și iar. Indivizii își parcau dubițele elegante la șase străzi depărtare și dădeau fuga pînă la ea acasă, mergînd pe lingă clădiri și tîrîndu-și umbra după ei. Intrau împleticindu-se, cu ochelarii negri pe ochi, după care așteptau în spatele ziarelor sau al revistelor larg deschise pînă cînd își auzeau numele. Sau pseudonimul. Dacă Mami și timpitelul de copil dădeau vreodată peste ei în public, acești bărbați se prefăceau că nu-i cunosc. În public ei aveau soții. În supermarket aveau copii. În parcuri aveau cîini. Aveau nume adevărate.

Plăteau cu bancnote jilave de douăzeci și de cincizeci, pe care le scoteau din portofele jerpelite și umede, pline de fotografii impregnate de sudoare, carduri de bibliotecă, cărți de credit, legitimații de membru, permise, mărunțiș. Obligații. Responsabilitate. Realitate.

Imagînează-ți, îl spunea ea fiecărui client, cum soarele îți mîngîie pielea. Simte căldura lui cu fiecare gură de aer pe care o dai afară. Soarele strălucitor și cald pe fața ta, pe pieptul tău, pe umerii tăi.

Inspiră. Apoi expiră.

Inspiră. Apoi expiră.

Clientii obișnuiți voiau deja cite două sau mai multe femei deodată. Indira Gandhi și Carol Lombard. Margaret Mead, Audrey Hepburn și Dorothea Dix. Clientii obișnuiți nu mai voiau să fie ei înșiși. Chelioșii își doreau păr, mult păr. Grăsanii cereau

muşchi. Palizii voiau bronz. După suficient de multe ședințe, fiecare bărbat își dorea o erecție cit casa.

Cum spuneam, nu era tocmai regresie la viața anterioară. Și nici iubire. Nu era nici istorie, nici realitate. Nu era televiziune, dar avea loc în mintea ta. Era o transmisiune, iar Mami era emițătorul.

Ea nu făcea sex. Ea nu era decît ghid într-un vis erotic. O hipno-dansatoare la bară.

Nimeni nu-și dădea jos pantalonii de teama unor eventuale pagube. Răbufniri. Explozia de spermă trecea prin chiloți. Și merita fiecare bănuț.

Domnul Jones trăia experiența Marilyn standard. Stătea întins pe canapea, țeapăn, transpirînd și respirînd pe gură. Cu ochii dați peste cap. Cămașa i se innegrea la subsuori. Prohabul i se ridica.

Uite-o, îi spuse Mami domnului Jones.

Ceața s-a ridicat și afară e o zi însorită și caniculară. Simți adierea vîntului pe piele, pe brațele și pe picioarele tale. Simți cum te învăluie căldura cu fiecare gură de aer pe care o expiri. Ți se face mai lungă și mai groasă. Deja e mai tare și mai grea, mai roșie și mai pulsîndă decît a fost vreodată.

Ceasul lui Mami arăta încă patruzeci de minute pînă la următorul client.

Ceața s-a dus, domnule Jones, iar silueta din fața ta este Marilyn Monroe, într-o rochie strîmtă de satin. Aurie și toată numai un zîmbet, cu ochii întredeschiși, cu capul dat ușor pe spate. Ea stă într-un cîmp plin de floricele și-și ridică brațele, iar pe măsură ce tu te apropii de ea, rochia îi alunecă la pămînt.

Cretinașului de copil Mami îi spunea mereu că asta nu-i sex. Astea nu-s femei adevărate, ci simboluri. Protecții. Sex-simboluri.

Puterea sugestiei.

Domnului Jones Mami îi spuse:

— Ia-o.

Spuse:

— E toată a ta.